

Arrest

“DIT ARREST WERD VERBETERD DOOR HET ARREST NR 189782 van 17/07/2017”

nr. 189 770 van 14 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 juli 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 mei 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. SOUDANT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient op 9 december 2016 een asielaanvraag in België in.

Op 31 december 2015 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit het EUODAC-verslag van 9 december 2016 blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij reeds op 24 oktober 2016 te Italië genomen werden.

Op 11 januari 2017 wordt een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse instanties op grond van artikel 13.1 van de Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III Verordening). Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22.1 van de Dublin-III Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22.7 de verantwoordelijke lidstaat geacht wordt te zijn via een 'Tacit Agreement'.

Op 24 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoekende partij betekend en is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd zijn:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te

heten(1):

naam : H. [...]

voornaam : M. Y. [...]

geboortedatum : X

geboorteplaats : Alep

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Syrisch staatsburger van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 29.11.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 09.12.2016 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van een kopie van zijn paspoort (afgegeven te Aleppo Centre op 25.05.2012 en geldig tot 24.06.2018), een kopie van zijn familieboekje (afgegeven te Aleppo op 03.07.2012), een kopie van zijn militair boekje en een kopie van zijn identiteitskaart. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 24.10.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Op 23.12.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde betrokkene vertrokken te zijn vanuit Aleppo (Syrië) en stelde hij eerst per vliegtuig en auto naar Libië te zijn gereisd met een transit via Caïro (Egypte). Hij verklaarde op 01.08.2012 gearriveerd te zijn in Libië en stelde tot 24.10.2016 te Zlitan (LBY) alsook 1 week te Sabratha (LBY) te hebben verbleven alvorens per auto en boot verder door te reizen naar Europa. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 24.10.2016 geregistreerd werd in Italië omwille van illegale binnenkomst. Betrokkene ontkende aanvankelijk dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden en ontkende tevens ook via Italië gereisd te zijn. Na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek verklaarde betrokkene dat het zou kunnen dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar ontkende hij echter nogmaals ooit in Italië geweest te zijn. Betrokkene verklaarde ongeveer 2 dagen verbleven te zijn in het Europees land waar hij arriveerde alvorens per auto door te reizen naar een ander Europees land waar hij 5 dagen in een park verbleef alvorens per auto verder door te reizen naar België. Betrokkene vroeg asiel in België op 09.12.2016. Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij van andere mensen hoorde dat België een veilig land is. Betreffende een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene graag te hebben dat zijn asielaanvraag in België wordt behandeld.

Verder stelde hij ook dat in Italië de mensenrechten niet gerespecteerd worden en hij verklaarde dit ook gehoord te hebben van andere landgenoten die in Libië verbleven. Betrokkene verklaarde geen in

België verblijvende familieleden te hebben. Hij stelde wel twee neven te hebben (H., A. [...] en H., H. [...]) die in Duitsland verblijven. Op 11.01.2017 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 15.03.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013). We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij besloot in België asiel te vragen omdat hij van andere mensen hoorde dat België een veilig land is en stelde hij graag zijn asielaanvraag in België te laten behandelen. We benadrukken dat deze specifieke verklaringen te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor een bepaalde lidstaat en we wensen nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te

bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Betreffende het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek merken we op dat betrokkene niet bevestigde dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar enkel verklaarde dat dit zou kunnen. Hij stelde verder ook nooit in Italië geweest te zijn en verklaarde enkel in een Europees land gearriveerd te zijn. We benadrukken in dit verband dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EUODAC-resultaat type 2 opleverde betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken waaruit we dienen af te leiden dat betrokkene wel degelijk omwille van illegale binnenkomst geregistreerd werd in Italië en dat hij ook effectief in Italië geweest is. Verder merken we op dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Dit toont dan ook aan dat de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene werd vastgesteld aan de hand van de illegale binnenkomst van betrokkene. Verder impliceert bovenstaande ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. Tevens zullen de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Verder merken we met betrekking tot aan Italië overgedragen personen op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Zo verwijzen we onder meer naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien ze nog geen verzoek indienden in Italië ("Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure", pagina 40). We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens zijn gehoor niet verduidelijkte of hij in Italië al dan niet de mogelijkheid heeft gekend om in een opvangcentrum te verblijven. Zo stelde hij enkel twee dagen verbleven te hebben in het Europees land waar hij aankwam maar verduidelijkte hij niet of dit in Italië was en waar specifiek hij verbleef. Indien echter zou blijken dat betrokkene geen opvang verkreeg na zijn illegale binnenkomst in Italië benadrukken we dat betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië en derhalve niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) bepaalt namelijk zeer duidelijk dat deze richtlijn van toepassing is op "alle onderdanen van derde lande en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". Het stond de betrokkene ons inziens vrij tijdens zijn verblijf in Italië een asielaanvraag in te dienen en het kan de Italiaanse autoriteiten derhalve niet euvel worden geduid dat het niet voorzag in de aan een asielaanvraag gekoppelde opvangvoorzieningen overeenkomstig de voormelde opvangrichtlijn. Betrokkene verklaarde verder ook dat in Italië de mensenrechten niet gerespecteerd worden en hij verklaarde dit gehoord te hebben van andere landgenoten van hem die in Libië verblijven. We merken op dat betrokkene deze verklaring baseerde op getuigenissen van anderen en verder geen melding maakt van zelf ondergane ervaringen of situaties waaruit af te leiden valt de mensenrechten niet gerespecteerd worden in Italië. Daarnaast worden er door betrokkene ook geen concrete elementen aangehaald die aantonen dat de mensenrechten niet gerespecteerd zouden worden in Italië. We benadrukken verder ook dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt en daarbij ook de mensenrechten respecteert. Dit impliceert daarbij ook dat Italië verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek onderwerpt en het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire

bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben alsook geen medicatie te nemen. Er werden verder ook tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene geen medische attesten of andere documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest. Verder verwijzen we desbetreffend ook naar het geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg, zowel juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 79-81). Indien er verder verwezen zou worden naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland, waarin gesteld wordt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid, merken we op dat dit arrest stelt dat een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kan betekenen. We benadrukken echter dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen, niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, een in 1984 geboren man wiens echtgenote en minderjarige zoon te Libië verblijven. We benadrukken hierbij ook nogmaals dat betrokkene tot op heden geen attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te besluiten dat hij in de onmogelijkheid verkeert te reizen of dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië).

De betrokkene maakte dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen. Verder merken we op het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde hierin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). We merken desbetreffend ook op dat het AIDA-rapport meldt dat de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het AIDA-rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60). Zo blijkt uit het AIDA-rapport dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang,

het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië. Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH ("Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rückkehrenden in Italien", Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië ("Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben" pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt. Zo wijzen we ook op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen ("Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze", pagina 15). Verder wensen we, net als de auteurs van het AIDA-rapport (pagina 60), de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - "Associazione nazionale Comuni Italiani") waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk ("The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country" <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italyplans-uniform-reception-system-through-sprar-expansion>). Dit toont alvast ook aan dat er door de Italiaanse overheid tal van inspanningen geleverd worden om het hoofd te bieden aan voormelde tekortkomingen en Italië heeft dan ook de nodige praktische maatregelen genomen om te garanderen dat de regelgeving daadwerkelijk geïmplementeerd wordt op het terrein. Het staat derhalve buiten kijf dat Italië de nodige inspanningen levert om in opvang te voorzien. Verder wensen we ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016), verwijst naar specifieke omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich uitsluitend focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Uit de beschrijving van wat de hotspots zijn en wat de bedoeling erachter is vanuit de Europese Unie, blijkt zeer duidelijk dat deze hotspots niet bedoeld zijn voor Dublin-terugkeerders. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpcedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken verder ook dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen melding maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of

vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We benadrukken hierbij dan ook dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen omwille van de massale en continue toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt dan ook besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013. De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. Ter terechtzitting bevestigt de verzoekende partij dat ze voorlopige maatregelen vordert in de zin van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. De wettelijke bepalingen

Artikel 44 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) luidt verder als volgt:

"Zolang de vordering tot schorsing aanhangig is, kan bij een afzonderlijk verzoekschrift een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen worden ingediend.

De vordering wordt ondertekend door de partij of door een advocaat die voldoet aan de voorwaarden gesteld in artikel 39/56 van de wet van 15 december 1980. De vordering wordt gedagtekend en bevat :

1° de naam, nationaliteit, de gekozen woonplaats van de verzoekende partij en het kenmerk van haar dossier bij de verwerende partij zoals vermeld op de bestreden beslissing;

2° de vermelding van de beslissing waarvan de schorsing wordt gevorderd;

3° de beschrijving van de gevorderde voorlopige maatregelen;

4° een uiteenzetting van de feiten die aantonen dat de voorlopige maatregelen noodzakelijk zijn om de belangen van de partij die ze vordert, veilig te stellen;

5° in voorkomend geval, een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

[...]"

Artikel 39/85, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn”.

Artikel 39/57, §1, derde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

Artikel 39/85, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterste dringende noodzakelijkheid”.

2.3. De toepassing van de wettelijke bepalingen

2.3.1. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift op het gegeven dat op 10 juli 2017 een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding aan haar werd uitgereikt en dat zij heden vastgehouden is in het gesloten centrum voor illegalen te Vottem. Ze wijst er ook op dat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot vasthouding een vordering tot schorsing in uiterste dringende noodzakelijkheid heeft ingediend. Vervolgens vraagt de verzoekende partij: *“Bijgevolg vraagt de verzoekende partij aan Uw Raad ten titel van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid het beroep tot schorsing en tot annulatie dd. 15/06/2017 tegen de bijlage 26quater dd. 24/05/2017 (zaak gekend onder rolnummer RVV 206 467) te behandelen. Dit zijn de enige maatregelen die aan het beroep dd. 15/06/2017 een nuttig effect kunnen verlenen en zodoende de schending van de hierin ingeroepen grondrechten verhinderen.”*

2.3.2. Onderhavige vordering werd ingesteld de derde dag na kennisgeving van de beslissing tot vasthouding. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Wat betreft de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat hij reeds van zijn vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. De verwerende partij stelt het hoogdringende karakter van de vordering ook niet ter discussie.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 3.2., tweede lid van de Dublin III-Verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en het evenredigheidsbeginsel.

3.2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"In het beroep tot schorsing en annulatie van 15/06/2017 tegen de bijlage 26quater dd. 24/05/2017 werden middelen ingeroepen als volgt:

Schending van artikelen 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden (hierna EVRM genoemd);

Schending van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna, EU-Handvest genoemd);

Schending van artikel 3.2.al.2 van Verordening nr 604/2013 van het Europees Parlement en van de Raad dd. 26/06/2013 (hierna Dublin III-Verordening);

Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen;

Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980;

Schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht;

1.1.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer

Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter.

Zie: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door een lidstaat naar een andere lidstaat in toepassing van de Dublin II-Verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland §75

EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, §66

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §78;
EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§128-129
EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, §108 in fine

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waar de kandidaat-vluchteling naar wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens.

Zie:

EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§347 en 348;
EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, §54;
EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, §67;
EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§99-100).

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort.

Zie:

EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §132

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft.

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, §80;
EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, §148

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

1.2.

Artikel 4 van het EU-handvest bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

1.3.

Artikel 3.2.al. 2 van de Dublin III-Verordening bepaalt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de

grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

1.4.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen legt voor de Overheid de verplichting op haar beslissingen te motiveren.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorziet evenwel een algemene motiveringsplicht van bestuurshandelingen met een individuele strekking.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt uitdrukkelijk dat: «De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.»

De formele motiveringsplicht bevat dus twee aspecten: het bestaan van een motivering en het adequate karakter hiervan.

De motivering dient de bestuurde in staat te stellen te kunnen inzien welke redenen de overheid ertoe geleid heeft de beslissing te nemen.

1.5.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur erkent eveneens een motiveringsplicht voor alle bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt daarnaast nog twee bijkomende verplichtingen op, met name de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht.

De zorgvuldigheidsplicht brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. (Zie A. MAST, OVERZICHT VAN HET BELGISCH ADMINISTRATIEF RECHT, p.52)

(...) “Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.”(...)

(...)“Vervolgens wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.”(...)

Zie:

Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24 februari 2009 nr. 23.538

Arresten van de Raad van Staten dd. 2 februari 2007, nr. 167 411 en 14 februari 2006, nr. 154 954

Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 december 2009 nr. 36 480

Het evenredigheidsbeginsel strekt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Een appreciatiefout in hoofde van de overheid bij het nemen van een beslissing tast de relevantie, de opportuniteit of het geschikt karakter hiervan aan. In een dergelijk geval dient de beslissing vernietigd te worden.

2.1.

In het licht van de delicate en evoluerende situatie in Italië moeten beslissingen in het kader van de Dublin III-Verordening met de grootste voorzichtigheid worden genomen. Dit brengt met zich mee dat verwerende partij een compleet en rigoureuus onderzoek dient te voeren op basis van actuele informatie.

Zie:

RvV, arrest nr. 159072 van 21/12/2015,

RvV, arrest nr. 138950 van 22/02/2015,

In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar hypothetische verbeteringen van de opvangproblematiek ten gevolge van maatregelen die genomen zouden worden om de structuur van hun opvangsysteem te veranderen. Er wordt in de bestreden beslissing niet verwezen naar recente verslagen of concrete informatie waaruit zou blijken dat de situatie in concreto is veranderd sedert de laatste verslagen van AIDA en andere NGO's enerzijds en de laatste arresten van Uw Raad betreffende overdracht aan Italië.

In de bestreden beslissing wordt evenmin verwezen naar vastgestelde verbeteringen in de opvangstructuur in Italië waaruit met zekerheid kan worden gesteld dat iedere asielzoeker of 'gedublineerde' in Italië adequate opvang krijgt.

In de bestreden beslissing wordt dus geenszins aangetoond dat de opvang van asielzoekers onder waardige omstandigheden voortaan gegarandeerd kan worden bij overdracht aan Italië.

Het onderzoek van verwerende partij beperkt zich tot het stellen:

*dat Italië Europese fondsen heeft gekregen in het kader van de verwezenlijking van de Dublin-Verordening,
dat bepaalde structuren waarnaar verwezen werd in de door verzoekers raadsman medegedeelde verslagen niet meer operationeel zijn,
dat Italië de Conventie van Genève heeft geratificeerd,
dat Italië de asielaanvraag van asielzoekers met inbegrip van "gedublineerden" zal onderzoeken,
dat de structuren van het Italiaans opvangnetwerk gewijzigd werden,
dat de Italiaanse autoriteiten niet onverschillig zijn t.a.v. de massale instroom van migranten,
dat de Italiaanse autoriteiten inspanningen leveren om hun opvangnetwerk te verbeteren,*

Op basis van een opsomming van cijfers i.v.m. opvangplaatsen en diverse geleverde inspanningen meent verwerende partij dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië geen dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan onmenselijke en vernederende behandelingen. Volgens verwerende partij is het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Dit werd tegengesproken door de laatste arresten van Uw Raad.

In de recente arresten van Uw Raad wordt ook verwezen van de actuele risico's van schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het EU-handvest ingeval van overdracht aan Italië omwille van de opvangomstandigheden in Italië al dan niet in combinatie met de blijvende toestroom van asielzoekers.

Zie:

*RvV, arrest nr. 138950 van 22 februari 2015,
RvV, arrest nr 153.160 van 23 september 2015,
RvV, arrest nr. 156.249 van 9 november 2015,
RvV, arrest nr. 159.072 van 21 december 2015,
RvV, arrest nr. 175 527 van 09 februari 2016,*

Uit het AIDA-VERSLAG van december 2015 met betrekking tot de opvangomstandigheden in Italië blijkt dat de opvangomstandigheden, ondanks verschillende wijzigingen in de opvangstructuur, nog steeds bijzonder moeilijk blijven. De aanpassingen aan het opvangsysteem wegen bovendien niet op tegen de blijvende instroom van migranten op het Italiaanse grondgebied.

(...) "The situation of Dublin returnees

Persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome and Milan. At the airport, border police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter ("verbale di invito") indicating the competent Questura where he or she has to go.

Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its

decision on the status determination.¹⁴⁰ Accordingly, the procedure to be applied to the Dublin returnee's case will depend on the category they fall into.

□□ Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure;

□□ Where the person had already submitted an asylum applications, the following situations may arise:

o The Territorial Commission may in the meantime have taken a positive decision and issued a permit of stay;

o The Territorial Commission may have taken a negative decision. If the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CIE. If not, he or she may lodge an appeal when notified.

o The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues;

o The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview.

The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to Reception Conditions, which are, however, a problem common to all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in *Tarakhel v. Switzerland*,¹²⁶ concerning an Afghan family with 6 children who were initially hosted in a CARA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is "incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together."¹²⁷ As mentioned in *Dublin: Procedure*, the Dublin Unit has transmitted to the other Member States' Dublin Units a list of SPRAR projects for housing returning families with children. (...)

AIDA, 2016 update, p.40

(...) "Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR).

However, once arrived in the airports they face a severe lack of legal information on how to access again to the asylum procedure and then, due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is in most of the cases too long. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation..

.."(..)

AIDA, 2016 update, p.64

"(...) Though considerable, the growth of SPRAR is not sufficient to meet the accommodation needs, as SPRAR places cover only the 20% of the effective reception demand"

AIDA, 2016 update, p. 71

(...) "Generally speaking, all governmental centres, as the former CARA, are very often overcrowded"

(..)

AIDA, 2016 update, p. 73

Sedert het arrest *Tarakhel v Zwitserland* dd. 04/11/2014 van het EHRM zijn de opvangomstandigheden niet dermate verbeterd om te kunnen stellen dat er, bij overdracht aan Italië, geen schending van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Europees Handvest is. De stelling die verwerende partij o.a. uit het AIDA verslag van december 2015 put kan dus niet gevolgd worden.

In de bestreden beslissing blijft verwerende partij dus in gebreke aan te tonen dat er in de huidige context - met name de blijvende massale toestroom van migranten - voortaan garanties zijn met betrekking tot opvang conform de menselijke waardigheid in Italië. (des te meer na de sluiting van de Balkanroute)

Gelet op het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM diende verwerende partij zich te verzekeren dat alle risico's op vernederende en onmenselijke behandelingen uitgesloten zijn.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nochtans niet dat alle risico's uitgesloten zijn en dit, ondanks de wijzigingen van de opvangstructuren in Italië.

2.2.

Het feit dat Italië het verzoek tot overname niet heeft beantwoord is ook een element waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Nochtans blijkt hieruit dat er geen toegewezen opvangplaats is voor verzoeker ingeval van overdracht aan Italië. Hij zal dus aldaar geconfronteerd worden met een tekort aan opvangplaatsen en een overbezadigd opvangnetwerk. Uit de zeer algemene en hypothetische stellingen van verwerende partij in de bestreden beslissing blijkt niet (met zekerheid) dat verzoeker bij overdracht aan Italië opgevangen zal worden in waardige omstandigheden. Het risico op schending van artikel 3 EVRM en van artikel 4 EU-Handvest bij overdracht aan Italië is, in onderhavig geval, dus des te groter. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat verwerende partij dit element heeft genegeerd.

2.3.

Het laatste AIDA-verslag meldt geen concrete tastbare verbetering van de opvangomstandigheden in Italië.

Het verslag klaagt ook het gebrek aan overzichtelijke informatie over de kwaliteit van de opvang in Italië aan. De opvangomstandigheden varieëren aanzienlijk in functie van de structuur (CARA, SPAR, CAS, ...) en de regio.

(..) "In practice, first accommodation centres do not all offer the same reception services. Currently, as already reported in the past years, their quality of assistance varies between facilities and sometimes fails to meet adequate standards, especially regarding the provision of legal and psycho-social assistance.²⁵² Identification, referral and care provided to vulnerable individuals is often inadequate due to low levels of coordination among stakeholders, an inability to provide adequate legal and social support as well as the necessary logistical follow-up.²⁵³ Finally, the monitoring of reception conditions by the relevant authorities is generally not systematic and complaints often remain unaddressed" (...)
AIDA Verslag, 2016 update, p. 65

(...) 'In practice, reception conditions vary considerably among different accommodation centres and also between the same type of centres. While the services provided are the same, the quality can differ depending on the management bodies running the centres. While the SPRAR publishes annual report on its reception system, no comprehensive and updated reports on reception conditions in all the Italian territory are available. It is not possible to determine an overall average of duration of stay. However, asylum seekers remain in reception centres throughout the whole asylum procedure, which may last several months, as well as during the appeal procedure. LD 142/2015 does not provide any timeframe on the reception, since this has to be provided since the manifestation of the intention to make an asylum request and during the asylum procedure..' (...)
AIDA Verslag, 2016 update, p. 73

"Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre"
AIDA Verslag, 2016 update, p. 73

"Reports published throughout 2016 by organisations such as Doctors for Human Rights (MEDU),³⁰⁴ NAGA,³⁰⁵ Lunaria,³⁰⁶ and LasciateCIEntrare together with Libera and Cittalia,³⁰⁷ clearly show the serious problems and deficiencies of many of such structures: unsuitable structures reception; lack of hygiene and lack of safety conditions minimally adequate for both guests and workers; lack of preparation of the staff and staff shortages.
AIDA Verslag, 2016 update, p. 76

2.4.

De tekortkomingen van het Italiaans opvangsysteem worden aangeklaagd in talrijke bronnen.

Het verslag nr. 13531 van 9 juni 2014 met als titel « L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes » luidt als volgt:

« des efforts louables ont permis aux autorités italiennes et à leurs partenaires de répondre aux urgences, mais de nombreux problèmes d'ordre structurel subsistent dans la politique italienne de migration et des mesures s'imposent pour adapter le système aux besoins »

CoE PACE Doc. 13531, Verslag nr 13531 « L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes », 9 juni 2014,
<http://www.assembly.coe.int/nw/xml/XRef/Xref-DocDetails-FR.asp?FileID=20941&lang=FR>

Op 08 juli 2014 heeft het UNHCR een standpunt ingenomen:

« Persons intercepted or rescued in the Mediterranean Sea should have access to asylum procedures in a secure environment with adequate procedural safeguards in line with international refugee and human rights law. UNHCR recalls that the authorities of the countries concerned must ensure that migrants intercepted in international waters do not face a real risk of refoulement or being subjected to torture or to inhuman or degrading treatment or punishment in the event of return »

UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR's Statement re PACE Recommendation & Resolution on large-scale arrival of mixed migratory flows on Italian Shores, 8 Jul 2014,
<http://www.refworld.org/docid/53bbef784.html>

De Resolutie 2000/2014 van de Raad van Europa luidt als volgt:

« L'Assemblée parlementaire salue l'intensification des efforts des autorités italiennes pour faire face aux situations d'urgence, notamment par le biais de l'opération « Mare Nostrum ». Cependant, des problèmes structurels continuent de peser sur les mesures à prendre de toute urgence pour adapter les systèmes italien et européen aux besoins. D'une part, des capacités d'accueil adéquates, l'identification conforme des personnes et le contrôle ultérieur de leurs déplacements, ainsi qu'un traitement rapide et transparent des flux migratoires mixtes sont quelques-uns des impératifs auxquels les autorités italiennes doivent pleinement satisfaire. D'autre part, les autorités européennes doivent redéfinir leurs politiques et leurs réglementations relatives à l'immigration, et les soutenir par des moyens financiers et opérationnels appropriés »

<http://assembly.coe.int/nw/xml/XRef/Xref-XML2HTML-fr.asp?fileid=21039&lang=fr>

Het aantal migranten die via de zee in Italië aankomt, blijft toenemen. Het aantal toekomstige migranten is in 2016 nog toegenomen ingevolge de sluiting van de Balkanroute. Dit belet enige tastbare verbetering van het Italiaans opvangsysteem.

Angelino Alfano, de Italiaanse Minister voor binnenlandse zaken verklaarde "200.000 asielzoekers op het Italiaanse grondgebied te verwachten" in 2016. Federica Mogherini, vertegenwoordigster voor het buitenlands beleid van de EU heeft het over "500.000 migranten" die op het punt staan naar Europa te trekken.

(<http://tempsreel.nouvelobs.com/monde/migrants/20160322.OBS6938/italie-face-a-l-inevitable-retour-des-refugies-renzi-joue-sa-survie-politique.html>) ;
(stuk 3)

In 2016 kent Italië al een toename van asielzoekers met 36 % in verhouding met de cijfers van vorig jaar.

(<http://tempsreel.nouvelobs.com/monde/migrants/20160322.OBS6938/italie-face-a-l-inevitable-retour-des-refugies-renzi-joue-sa-survie-politique.html>)
(stuk 3)

In 2017 blijft het aantal asielzoekers in Italië stijgen:

« Surtout, sur les côtes italiennes, le rythme est loin d'avoir ralenti. En 2016, les arrivées ont même atteint un nouveau record (181.436), principalement des Nigériens (20,7%), Érythréens (11,4%) et Guinéens

(7,4%), selon l'OIM. La plupart ne sont pas considérés comme de potentiels réfugiés par les Européens, mais comme des migrants économiques irréguliers à renvoyer.

Et en 2017, les chiffres confirment que la Méditerranée centrale est bien redevenue la principale route vers les côtes européennes. Les autorités italiennes ont ainsi enregistré plus de 65.000 arrivées depuis le 1er janvier, des chiffres en hausse de près de 20% par rapport à la même période de 2016 »

Zie:

La Libre, « Demandes d'asile, pics d'arrivants, renvois, "relocalisations"... Les chiffres de la crise migratoire en Europe », 16/06/2017 (stuk 7)

Italië verwacht nog een enorm aantal aankomsten van asielzoekers in 2017 (veel meer dan de voorbije jaren).

(<http://www.lesechos.fr/monde/europe/021822872777-les-flux-migratoires-augmentent-a-nouveau-en-italie-1212067.php?bqY4kdXDI0ZirZk5.99>)

(stuk 4)

Hierdoor zijn de Italiaanse opvangcentra overbezadigd:

«Au 30 mars, 109.320 migrants occupaient les différentes structures réparties sur l'ensemble du territoire italien. La saturation est proche et les tensions se sont accrues en raison des conditions de vie souvent pénibles. Si les arrivées se poursuivent à ce rythme, le ministère de l'Intérieur pourrait, dès cet été, être contraint de réquisitionner des casernes et de mettre en place des campements »

<http://www.lesechos.fr/monde/europe/021822872777-les-flux-migratoires-augmentent-a-nouveau-en-italie-1212067.php?bqY4kdXDI0ZirZk5.99>

Zie:

Stuk 4

AZG heeft trouwens beslist zich terug te trekken van bepaalde Italiaanse opvangcentra omwille van de onaanvaardbare opvangomstandigheden:

« Dans les circonstances actuelles, notre capacité à offrir une réponse efficace à des besoins médicaux et psychologiques à des personnes vulnérables - y compris à des femmes enceintes, des mineurs et des victimes de torture- à Pozzallo et dans les centres de réception secondaires à travers la province de Raguse, est extrêmement limitée »

<http://www.msf.lu/sur-le-terrain/msf-dans-le-monde/europe-moyen-orient/italie/msf-met-un-terme-a-ses-activites-dans-le-centre-daccueil-de-pozzallo-en-italie.html>

Zie:

Stuk 5

De Nederlandse Raad van State heeft reeds overdrachten aan Italië geschorst.

Voorzitter Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State (mr. Hent), 5 juni 2014, nr. 201403712/2/V4);

De Grote Kamer van het EHRM heeft reeds in haar arrest « Golojan TARAKHEK en anderen t/ Zwitserland » dd. 04/11/2014 de verwijdering van een asielzoeker naar Italië gesanctionneerd.

Uw Raad heeft reeds meermaals geoordeeld dat de opvangproblematiek in Italië niet kan worden genegeerd.

Zie:

RvV, 30/01/2015, nr. 137 696

RvV, 27/04/2015, nr. 144 188

RvV, 28/04/2015, nr. 144 367

RvV, 23/09/2015, nr. 53 160

RvV, 29/09/2015, nr. 153 580

RvV, 16/10/2015, nr. 154 751

RvV, 21/12/2015, nr. 159 072

RvV, 09/02/2016, nr.161 616

Uw Raad heeft overigens reeds geoordeeld dat zelfs een asielzoeker zonder bijzonder kwetsbaar profiel niet mag worden overgedragen aan Italië en dit, omwille van de bijzonder slechte opvangomstandigheden in Italië.

Zie:

RVV, 30/01/2015, nr. 137 196

In het bovenvermeld arrest heeft Uw Raad ook herhaald dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich geen gedeeltelijke lezing kan permitteren van de objectieve informatie in haar bezit.

In het arrest van 29/09/2015 (nr 153 580) stelt Uw Raad wat volgt:

« D'une part, le Conseil constate qu'il ressort des informations les plus récentes examinées par la partie défenderesse, à savoir, le rapport AIDA de janvier 2015 et un bref complément d'information d'avril 2015, que l'Italie prend des mesures pour répondre aux déficiences de son système d'accueil des demandeurs d'asile, notamment la mise en place de structures spécifiques pour les demandeurs d'asile renvoyés en Italie sur base du Règlement Dublin III grâce aux fonds ERF. La partie défenderesse avance également dans la décision attaquée, que les demandeurs d'asile faisaient l'objet d'un transfert dit de Dublin basé sur un projet FER sont accueillis par des ONG lors de leur arrivée dans un aéroport et dirigés vers des centres d'accueil en tenant compte de leur situation personnelle. Néanmoins, il apparaît à la lecture de ces informations, qu'il n'est nullement garanti que tout demandeur d'asile qui arrive en Italie sera pris en charge par les autorités italiennes – lui offrant ainsi un abri -, ou qu'il ne sera pas contraint de séjourner dans des conditions extrêmement difficiles – les capacités maximales des centres d'accueil étant régulièrement dépassées -, le temps de l'examen de la demande d'asile. La décision attaquée indique d'ailleurs que les demandeurs faisant l'objet d'un transfert Dublin peuvent avoir un accès plus limité au système d'accueil italien. D'autre part, le Conseil fait valoir en termes de requête que la partie défenderesse n'a pas tenu compte de l'afflux massif de réfugiés en Italie ces derniers mois et 'qu'en date du 22 septembre 2015, soit le jour de la prise de la décision attaquée, les Ministres de l'Intérieur de l'Union Européenne sont parvenus à un accord au sujet de l'accueil de 120.000 migrants. Ce même accord prévoit que 66.000 réfugiés seront « relocalisés à partir de la Grèce et de l'Italie dans toute l'Union Européenne (pièce3). Il est évident que les termes de cet accord étaient en préparation depuis plusieurs semaines (pièce 4) et que plusieurs réunions européennes avaient déjà eu lieu afin de tenter de parvenir à un accord concernant la 'crise des réfugiés'. Au vu de l'ensemble des éléments du dossier administratif et des pièces de procédures, il n'apparaît pas que les rappels jurisprudentiels faits par la partie défenderesse, dans la décision attaquée, ainsi que le simple constat que le requérant ne présenterait pas une vulnérabilité aggravée, suffise à considérer que la partie défenderesse se soit soumise à un examen rigoureux des éléments de la cause au regard de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment les conséquences de l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante, et non contestés par la partie défenderesse. La circonstance que les Etats membres n'aient pas décidé de suspendre l'application du Règlement Dublin III, même temporairement ou en faveur de quelque pays, n'est pas de nature à pallier à ce défaut d'examen consciencieux»

Zie:

RvV, 23/09/2015, nr 153 160

Kort geleden heeft Uw Raad nog geoordeeld wat volgt:

«Le Conseil souligne ensuite qu'il peut être tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que, si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalant, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées [...] ainsi que des éléments propres au cas du requérant. Le Conseil estime dès lors, qu'au vu desdites informations évoquées ci-avant, dont disposait la partie défenderesse, il appartenait à celle-ci, à tout le moins, d'examiner le risque invoqué par la partie requérante, à savoir celui que le requérant se retrouve sans hébergement, et sans les moyens de pourvoir à ses besoins élémentaires (laquelle situation serait constitutive d'une violation de l'article 3 de la CEDH), en tenant compte de la situation actuelle invoquée et étayée par la partie requérante, ainsi que des éléments particuliers propres à son

cas, ne fussent-ils pas jugés comme étant des éléments susceptibles établir une ‘vulnérabilité aggravée’»

Zie:

RvV, 09/02/2016, nr. 175 527

Gelet op de reeds vastgestelde tekortkomingen (zie o.a. Aida verslag update 2016 en algemene beschikbare informatie over de opvangvoorzieningen die tot de recente rechtsspraak van de RVV heeft geleid), de ontstentenis van vastgestelde verbeteringen en/of van overzichtelijke informatie over de huidige opvangomstandigheden in Italië, kan verwerende partij niet ernstig beweren dat de overdracht van verzoeker aan Italië geen enkel risico op vernederende en onmenselijke behandelingen inhoudt. In onderhavig geval heeft verwerende partij de uitsluiting van schendingen van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het EU-Handvest niet ernstig, of minstens, onvoldoende onderzocht en dit, ondanks het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de huidige toename van asielzoekers in Italië sinds de sluiting van de Balkanroute.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen. De bestreden beslissing negeert ook artikel 3§2 (lid 2) van de Dublin III-Verordening en dit, ondanks de structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedures en het Italiaans opvangsysteem met als gevolg een schending van artikel 3 van het EVRM. De bestreden beslissing schendt dus ook artikel 3§2, lid 2 van de Dublin III-Verordening.

Uit de voorafgaande uiteenzetting blijkt dat de bestreden beslissing ook artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen schendt.

3.

Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat verwerende partij niet nauwkeurig heeft onderzocht of alle risico's op blootstelling aan onmenselijke en vernederende behandelingen in hoofde van verzoeker uitgesloten zijn bij overdracht aan Italië.

De motivering van de bestreden beslissing is ook inadequaat daar zij niet alle garanties weergeeft van een uitsluiting van alle risico's op onmenselijke en vernederende behandelingen, rekening houdende met de (on)beschikbare informatie, de huidige opvangcrisis in Italië en de toestroom van migranten. De in de bestreden beslissing aangehaalde wijzigingen met betrekking tot de opvangstructuren volstaat in se niet om alle risico's uit te sluiten. De door verwerende partij geciteerde informatie verwijst immers geenszins naar drastische, tastbare en concrete verbeteringen ten opzichte van de reeds vastgestelde zwaarwichtige tekortkomingen.

De recente verslagen omtrent de opvangomstandigheden in Italië stippen nog steeds tekorten in de opvangstructuren en opvangcapaciteiten aan. (zie Aida-verslag in administratief dossier)

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing ook op dit vlak artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het EU-Handvest, artikel 3.2.a.2 van de Dublin III-verordening, artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht.

4.

De bestreden beslissing steunt zich op verslagen en artikels van 2016. Al de verslagen en artikels waarnaar verwerende partij verwijst, dateren van meer dan 6 maanden.

Verzoeker had geen toegang tot het administratief dossier ondanks de aanvraag van zijn raadsman (stuk 8 bij beroep dd. 15/06/2017). In de bestreden beslissing wordt het AIDA-verslag vermeld maar zonder datum. Verzoeker kan dus niet weten op welk verslag de bestreden beslissing zich baseert.

Nochtans rust een algemene motiveringsplicht van de bestuurshandelingen met individuele strekking op het bestuur en dit krachtens artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uw Raad heeft meermaals herhaald dat de bronnen waarop de beslissing wordt gesteund geactualiseerd dienen te worden:

«3.10 La partie défenderesse s'appuie ainsi sur une information collationnée il y a plus de deux ans, alors qu'il est de notoriété publique que le conflit ayant cours actuellement en Syrie entraîne des répercussions dans les pays voisins amenant notamment un afflux considérable de personnes originaires de ce pays cherchant refuge dans les pays limitrophes.

A cet égard, le Conseil rappelle l'arrêt n° 188 607 du 8 décembre 2008 du Conseil d'Etat duquel il ressort que « le document versé au dossier administratif par la partie adverse (document CEDOCA) renseigne sur la situation dans le sud-est de la Turquie au 26 octobre 2006, alors que la décision attaquée est datée du 26 avril 2007. L'on constate qu'une période de six mois s'est écoulée entre ces deux documents. Compte tenu du caractère évolutif des conditions de sécurité dans les régions affectées par des conflits armés, il y a lieu de considérer que le document versé au dossier par la partie adverse ne répond pas aux conditions de mise à jour que l'on peut légitimement attendre de ce type de document ». Le Conseil estime que si, en l'espèce, le Liban ne fait pas face à une situation de conflit armé, sa proximité avec la Syrie et le fait qu'une jurisprudence antérieure du Conseil a pu mettre en évidence une attitude dans le chef des autorités libanaises consistant à entraver ou à empêcher le retour des réfugiés palestiniens au Liban, la prise en compte des changements sur place au Liban et l'adoption par le Conseil d'une position différente par rapport aux arrêts précités au point 3.8 supra ne peuvent s'appuyer que sur des informations qui doivent être les plus actuelles possible.

Il est dès lors essentiel d'actualiser le « S.R.B. – « Libanon – Terugkeermogelijkheid van Palestijnen naar Libanon » daté du 27 mai 2011 en particulier en ce qu'il a recolté l'avis de l'UNRWA elle-même »

Zie :

RvV, arrest nr. 103 506, 27 mei 2013

RvV, arrest nr. 103 509, 27 mei 2013

RvV, arrest nr. 104 209, 31 mei 2013

Omwille van de sluiting van de Balkansroute heeft Italië thans te kampen met een aanzienlijke toename van het aantal asielzoekers. Uit de verslagen hieromtrent blijkt dat de toestroom van asielzoekers voortdurend blijft schommelen. Het aantal asielzoekers is dus een variabel gegeven. (zie punt 2), waardoor het belang van geactualiseerde bronnen. In onderhavig geval is dit echter niet geschied. Bijgevolg diende verwerende partij haar bronnen te actualiseren.

Uw Raad heeft herhaald:

« le Conseil souligne qu'il peut être tiré comme enseignement des arrêts récents de la Cour européenne des droits de l'homme que si la situation de l'Italie ne peut en rien être comparée à celle de la Grèce, il convient, au vu de la situation délicate et évolutive y prévalant, que les décisions se rapportant à des dossiers pour lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement de Dublin III soient prises avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet et rigoureux, sur la base d'informations actualisées »

Zie:

RvV, 29/09/2015, nr. 153 580

« Le Conseil réitère juger qu'au vu de la situation délicate et évolutive prévalant en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec une grande prudence, ce qui implique à tout le moins, dans le chef de la partie défenderesse, un examen complet, rigoureux et actualisé des informations sur lesquelles elle se fonde pour prendre ses décisions. À cet égard, il apparaît que la simple affirmation – sans quelque référence à une documentation précise – selon laquelle « les demandeurs d'asile sont accueillis dans des centres pour demandeurs d'asile tels que les centres CARAs » suffise à considérer que la partie défenderesse n'a pas manqué à cette exigence et ce, compte tenu de ce qui précède, notamment l'actuel afflux massif de demandeurs d'asile en Italie, invoqué par la partie requérante à l'appui de sa requête et en termes de plaidoiries, élément par ailleurs non contesté par la partie défenderesse. Néanmoins, il n'appartient pas au Conseil de se prononcer lui-même sur l'existence ou non d'un risque

de traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH en cas d'éloignement forcé du requérant. En effet, tenant compte de la situation particulière que connaît actuellement l'Italie et dont le Conseil ne peut ignorer l'existence s'agissant d'un fait de notoriété publique, il convient que la partie défenderesse procède de manière sérieuse et rigoureuse à un nouvel examen actualisé des conditions effectives d'accueil des demandeurs d'asile en Italie, avant de décider de procéder à l'éloignement du requérant »

Zie:

RvV, arrest nr. 144.619 van 30 april 2015

RvV, arrest nr. 138.950 van 22 februari 2015

RvV, arresten nr. 144.400 en nr 144.401 van 28 april 2015

RvV, arresten nr. 144.426 en nr 144.427 van 29 april 2015

Bijgevolg heeft verwerende partij gefaald in haar zorgvuldigheidsplicht en evenredigheidsplicht door geen rekening te houden met geactualiseerde informatiebronnen betreffende de huidige opvangsituatie in Italië, o.a. na de sluiting van de Balkanroute.

Door haar motivering te baseren op niet-recente en niet-geactualiseerde verslagen en artikels (die van meer dan 6 maanden dateren) schendt de beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en artikelen 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht.

Door haar beslissing te steunen op verslagen en artikelen die niet aanwezig zijn in het administratief dossier en waarvan verzoeker geen kennis heeft kunnen nemen, schendt verwerende partij artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en artikelen 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht.

5.

Verwerende partij heeft ook geen rekening gehouden met de ontstentenis van antwoord vanuit de Italiaanse overheid na het verzoek tot overname. Dit is echter geen onbelangrijk element. De ontstentenis van antwoord vanuit de Italiaanse overheid versterkt de vrees van verzoeker om aldaar geen opvang te bekomen. Door dit belangrijk element te negeren heeft de overheid ook gefaald in haar zorgvuldigheidsplicht en evenredigheidsplicht.

Artikel 13 van het EVRM vereist dat het beroep dd. 15/06/2017 en de hierin ingeroepen middelen, o.a. de schending van artikel 3 van het EVRM worden onderzocht en behandeld voor de eventuele uitwijzing van verzoeker;

Hoewel de wet geen schorsend effect van het beroep voorziet, vraagt artikel 13 van het EVRM - samengelezen met artikel 3 van het EVRM - de effectiviteit van het beroep tegen de bijlage 26quater dd. 24/05/2017;

Om het effectief karakter van het beroep tot schorsing en annulatie dd. 15/06/2017 tegen de bijlage 26quater dd. 24/05/2017 te kunnen waarborgen, dient verzoekers hangende beroep onderzocht en behandeld te worden voor zijn eventuele verwijdering. Zo niet, zou het beroep geen enkel nuttig effect hebben tegen de reeds ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM.

De gevraagde voorlopige maatregelen zijn de enige maatregelen die aan het hangende beroep een nuttig effect kunnen verlenen en zodoende een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen beletten.

Bovendien toont de recente actualiteit van juni en juli 2017 dat de migrantencrisis in Italië nog accuter is geworden. Italië heeft de andere EU-lidstaten immers geïnterpeleerd over de noodsituatie in Italië en al de gevolgen hiervan op het vlak van opvang. (zie bijkomende stukken 5 tot 10) Bijgevolg zijn de risico's op onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM ingeval van verwijdering naar Italië reëel en actueel.

Verzoeker vraagt dus huidige vordering tot voorlopige maatregelen in te willigen. “

3.2.1.2. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 13.1, 17.1, 22.1 en 22.7. van de Dublin-III Verordening. Tevens bevat de beslissing een zeer omstandige motivering in feite met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië om de asielaanvraag van de

verzoekende partij te onderzoeken en de garanties inzake de asielprocedure, onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers aldaar. Er wordt concreet nagegaan of de overdracht aan Italië voor de verzoekende partij een reëel risico vormt om te worden blootgesteld aan behandelingen die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. De gemachtigde baseert zich hiertoe onder meer doch niet uitsluitend op hetzelfde 'Asylum Information Database Country Report: Italy, up-to-date tot 31 december 2016' (hierna: het AIDA-rapport) waarop ook de verzoekende partij haar grieven steunt. Voorts maakt de gemachtigde onder meer ook gebruik van het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH, met name Schweizerische Flüchtlingshilfe –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien", Bern, augustus 2016. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote

Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, Kalashnikov v. Rusland, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68)

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin-III Verordening deel van uitmaakt, berust op wederzijds vertrouwen tussen de Lidstaten. Er wordt dan ook in eerste instantie uitgegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C-411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin-III Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Verder heeft het Hof van Justitie bevestigd dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin-III Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan. Zulk onderzoek doet geen afbreuk aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin-III Verordening houdt evenwel niet in dat de overdragende Lidstaat in zulke omstandigheden gehouden is om toepassing te maken van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C-578/16 PPU).

In casu voert de verzoekende partij geen grieven aan met betrekking tot de asielprocedure in Italië. De verzoekende partij betwist niet dat zij in Italië toegang zal hebben tot de asielprocedure. Minstens toont zij niet met concrete gegevens aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld *“dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming”*.

De grieven van de verzoekende partij hebben uitsluitend betrekking op de opvangsituatie van asielzoekers in Italië. Bijgevolg dient de Raad na te gaan of in het licht van de algemene situatie met betrekking de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Italië en in het licht van de specifieke situatie van de verzoekende partij als Dublin-terugkeerder, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij terugname door Italië zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest.

Daarbij gaat de Raad in de eerste plaats na of de verwerende partij een zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar een eventuele ernstige vrees dat de Italiaanse de opvangvoorzieningen voor asielzoekers, met name specifiek voor Dublin-terugkeerders, systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Tevens gaat de Raad na of er ernstige en bewezen motieven worden aangetoond om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat de

verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Wat betreft de opvangvoorzieningen in Italië, benadrukt de Raad dat *in casu* enkel de situatie van asielzoekers in Italië, met name die van Dublin-terugkeerders, wordt onderzocht.

Vooreerst stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing, op basis van recente rechtspraak van het EHRM, op wordt gewezen dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland: *“Verder merken we op het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM ook hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en ze stelde hierin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).”*

De Raad stelt vast dat het EHRM eind 2015 nogmaals bevestigde dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, *A.S. v. Zwitserland*, nr. 39350/13; EHRM 3 november 2015, nr. 37466/13, *A.M. v. Zwitserland*; EHRM 17 november 2015, nr. 54000/11, *A.T.H. v. Nederland*). De Raad benadrukt dat dit standpunt in 2016 wederom werd bevestigd (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, *Ali e.a. v. Zwitserland en Italië*, § 33; en EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, *N.A. e.a. v. Denemarken*, § 27).

Uit verdere lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op concrete wijze de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht heeft onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië. De verwerende partij heeft bij haar onderzoek rekening gehouden met een aantal internationale gezaghebbende rapporten en is overgegaan tot een grondige analyse van deze rapporten met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Italië in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

De verwerende partij baseert zich onder meer op het geactualiseerde AIDA-rapport van februari 2017, up-to-date tot december 2016, met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders en asielzoekers in Italië, maar verwijst ook naar het rapport van de Schweizerische Flüchtlingshilfe: *“Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien”*, Bern, augustus 2016, hierna het ‘SHF-rapport’ genoemd, dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, met name in Rome en Milaan. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat uit de bestreden beslissing niet blijkt van welk AIDA-rapport de verwerende partij gebruik gemaakt heeft. De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat de verwerende partij gebruik maakt van het geactualiseerde AIDA-rapport van februari 2017, up-to-date tot december 2016.

De Raad merkt verder op dat de verwerende partij zich tevens heeft gesteund op andere stukken, waarvan de meest recente zijn:

- *“Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, ECRE Weekly Bulletin van 30 april 2015;
- *“Third resettlement and relocation forum – Italian Roadmap”* van 1 oktober 2015;
- het rapport van Amnesty International (*“Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights”*) van 2016;
- het nieuwsbericht *“Italy plans uniform reception system through SPRAR expansion”* van 19 oktober 2016.

Vooreerst stelt de bestreden beslissing dat het geactualiseerde AIDA-rapport inderdaad meldt: *“de tijdelijke bijkomende opvangcapaciteit, die met behulp van middelen van het Europees Fonds voor*

Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) was opgericht met het oog op de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen, sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn. Het rapport meldt dat aan Italië overgedragen personen, die in Italië nog niet in opvangcentra werden geplaatst, toegang hebben tot de opvangstructuren (pagina 64). Het AIDA-rapport belicht dan ook de inspanningen van de Italiaanse instanties om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten (pagina 60)."

Er wordt erop gewezen dat de verzoekende partij nog geen asielaanvraag heeft ingediend in Italië en daar bijgevolg nog geen opvang als asielzoeker heeft genoten. Deze elementen van de bestreden beslissing worden niet betwist door de verzoekende partij. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij geen toegang zal hebben tot de opvangstructuren in Italië. Evenmin blijkt dit uit de krantenartikelen die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt.

Vervolgens wordt ingegaan op de verschillende vormen van opvang en tevens specifiek deze voor Dublin-terugkeerders: *"Zo blijkt uit het AIDA-rapport dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen zogenaamde eerste lijnsopvang, enerzijds, en zogenaamde tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (CARA, CDA en CPSA). De reguliere opvangcentra (CARA, CDA en CPSA) voorzien in een eerste grootschalige opvang tot asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk. Daarnaast zijn er ook nog de noodopvangvoorzieningen (zogenaamde CAS), waarvan uit het SHF rapport van 2016 blijkt dat Dublinterugkeerders meestal hierin worden opgevangen. Daarnaast blijkt uit het AIDA-rapport dat Dublin-terugkeerders eens zij aankomen op de luchthavens, worden bijgestaan door een specifieke NGO en ze verwezen worden naar een opvangcentrum op basis van hun individuele situatie (kwetsbaar of niet). Verder blijkt uit het AIDA-rapport ook dat de mogelijkheid bestaat om asielzoekers financiële middelen toe te kennen om zelf tijdelijk in hun huisvesting te voorzien. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat betrokkene aan zijn lot zal worden overgelaten bij zijn aankomst in Italië."*

Er wordt op gewezen dat uit het AIDA-rapport blijkt dat Dublin-terugkeerders worden opgevangen in het reguliere opvang-netwerk (AIDA-rapport, p. 64), waarin een onderscheid wordt gemaakt tussen zgn. eerste lijnsopvang, enerzijds, en zgn. tweede lijnsopvang, anderzijds, zoals voorzien door de Italiaanse wetgeving. In de eerste lijnsopvang situeren zich de reguliere opvangcentra voor asielzoekers (de zgn. collectieve centra, zoals CARA, CDA, CAS en CPSA). De reguliere opvangcentra voorzien in een eerste grootschalige opvang waaruit asielzoekers kunnen doorstromen naar de tweede lijnsopvang, het SPRAR-netwerk (p. 59).

In het AIDA-rapport wordt vermeld dat het gebeurt dat Dublin-terugkeerders, die niet eerder asiel hebben aangevraagd, geen opvang krijgen en alternatieve vormen van opvang moeten zoeken. Daar staat tegenover dat uit p. 60 van het AIDA-rapport blijkt dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit, met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. De verwerende partij verwijst ook naar het SHF-rapport waarin wordt gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15).

In haar verzoekschrift wijst de verzoekende partij erop dat de groei van het SPRAR-opvangnetwerk weliswaar gegroeid is, maar niet altijd volstaat om aan de opvangvereisten te voldoen, daar het SPRAR-opvangnetwerk slechts 20% van de vraag dekt. Voorts stelt ze ook dat de opvangnetwerken vaak overbevolkt zijn. Hiervoor verwijst de verzoekende partij naar het AIDA-rapport waarvan de verwerende partij eveneens gebruik maakt. In dit verband wijst de Raad erop dat uit hetzelfde AIDA-rapport eveneens blijkt dat wanneer er onvoldoende plaatsen zijn in de eerste lijnsopvang en in tweede lijnsopvang Italië voorziet in noodopvang, zolang het nodig is (p.71). Uit het AIDA-rapport blijkt dus dat asielzoekers doorstromen van de noodopvang, naar de eerstelijnsvoorzieningen en naar de tweedelijnsopvang, in het zogenaamde SPRAR-netwerk. Het betreft hier kleinschaligere opvangvoorzieningen, gemeenschapshuizen of appartementen. In deze opvangvoorzieningen worden meer en betere diensten aangeboden, en blijkens de stukken van het administratief dossier lijkt het probleem van overbevolking zich niet te situeren op dit niveau. Ook brengt de verzoekende partij hiervan geen bewijzen bij. Daarenboven kunnen, in de informatie die de verzoekende partij ter zake naar voor brengt, geenszins concrete elementen worden gevonden die erop wijzen dat in de CAS-centra, in CARA- of SPRAR-centra in hun algemeenheid en verscheidenheid, zich daadwerkelijke

onmenselijke toestanden zouden voordoen die de grondrechten van de verzoekende partij zouden aantasten. Er wordt op gewezen dat in het AIDA-rapport ook wordt gesteld: *“Nevertheless, it must be pointed out that the material conditions also vary from one centre to another depending on the size, the effective number of asylum seekers hosted compared to the actual capacity of the centre, and the level and quality of the services provided by the body managing each centre.”* (p. 73). Uit het AIDA-rapport blijkt niet dat de overbevolking op zich van bepaalde opvangcentra tot mensonwaardige situaties leidt. Waar de verwerende partij stelt dat Artsen Zonder Grenzen zich terugtrekt uit bepaalde Italiaanse opvangcentra omwille van de onaanvaardbare opvangomstandigheden en hiervan een artikel toevoegt, wijst de Raad erop dat dit artikel specifiek betrekking heeft op het opvangcentrum Pozzallo in de provincie Raguse. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat deze situatie wordt uitgebreid naar andere opvangcentra. In dit verband moet in herinnering worden gebracht dat volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, Kudla v. Polen, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 219-220), en de verzoekende partij toont niet aan dat dit de situatie is in de verschillende opvangcentra in Italië.

Vervolgens wijst de Raad op hetgeen wat volgt.

Ten eerste vestigt de verwerende partij de aandacht ook op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI - *“Associazione nazionale Comuni Italiani”*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk, gebaseerd op recente informatie van 19 oktober 2016 (*“The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country”* <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-troughsprar-expansion>).

Dat er zich in individuele gevallen problemen kunnen voordoen, doet derhalve geen afbreuk aan het gegeven dat Italië grote inspanningen doet, dat er verschillende opvangmogelijkheden zijn en dat deze stelselmatig worden uitgebreid.

Voorts gaat de bestreden beslissing specifiek in op de situatie van Dublin-terugkeerders naar Italië. Uit de bestreden beslissing blijkt waarom de verwerende partij niet akkoord gaat met de conclusie van de auteurs van het SFH-rapport dat Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen wat de opvang voor de verzoekers van internationale bescherming betreft. De verwerende partij verduidelijkt immers dat de vermelde tekortkomingen niet in die mate en niet op een dergelijke schaal voorkomen dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt: *“Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (“Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben” pagina 5). Wat de situatie van ‘Dublin-terugkeerders’ betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo’s, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van de verzoekende partij voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.”*

Voor wat betreft Dublin-terugkeerders die worden overgedragen via Rome en Milaan, verwijst de bestreden beslissing specifiek naar het SHF-rapport van augustus 2016 dat er zowel in Rome als Milaan

NGO's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er een vlucht voorzien is voor de verzoekende partij op 2 augustus 2017 naar Rome.

Wat betreft de aankomsten van Dublin-terugkeerders te Rome, leest de Raad in het rapport van augustus 2016 dat de NGO, die actief is op de luchthaven van Rome, op voorhand wordt ingelicht van de komst van Dublin-terugkeerders. Bij aankomst worden Dublin-terugkeerders door de grenspolitie op het vliegtuig ontmoet en worden zij begeleid tot het bureau van de *Questura* op de luchthaven. Er worden vervolgens vingerafdrukken en een foto genomen. De NGO wordt ingelicht over de juridische situatie van de betrokken Dublin-terugkeerders en de stand van zaken in hun asielpprocedure, zodat de NGO in staat is hen in te lichten en bij te staan. Te Rome zal de NGO zich organiseren om opvang te zoeken voor Dublin-terugkeerders die nog geen asielaanvraag hebben ingediend in Italië en waarvoor de *Questura* van Rome bevoegd is voor de verdere behandeling van de asielaanvraag. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt niet dat zij een asielaanvraag ingediend heeft in Italië. Het rapport meldt dat Dublin-terugkeerders soms de nacht moeten doorbrengen op de luchthaven, maar dat twee nachten uiterst zeldzaam zijn. Het bureau van de grenspolitie is open tot 14 uur van maandag tot vrijdag. Zij die buiten de kantooruren komen, moeten dus wachten tot het bureau open gaat (p. 25 en p. 26). *In casu* zal dit niet het geval zijn voor de verzoekende partij daar zij om 9u30 in Rome aankomt. Voorts blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij de Italiaanse autoriteiten op 12 juli 2017 op de hoogte hebben gebracht van de overdracht van de verzoekende partij.

Dublin-terugkeerders, voor wie de *Questura* van Rome bevoegd is of wordt, worden meestal in een CAS opgevangen. Uit de verdere informatie van het SFH-rapport blijkt dat deze CAS worden beheerd door diverse instellingen, met name gemeenten, privé-organisaties of NGO's. De NGO die actief is op de luchthaven te Rome, ontvangt een lijst met beschikbare CAS plaatsen. Indien er geen beschikbare CAS plaatsen zijn, dient de NGO zich te richten tot de prefectuur om een ander opvangadres te verkrijgen (p. 31). Hieruit blijkt dus dat de NGO te Rome voor Dublin-terugkeerders, die nog geen asielaanvraag hebben ingediend voor hun vertrek uit Italië, zoals de verzoekende partij, in eerste instantie een opvangplaats zal voorzien hetgeen dus onder meer een CAS kan zijn.

Bijgevolg berust het besluit van de verwerende partij dat er in Rome een NGO operationeel is die bijstand verleent aan Dublin-terugkeerders, berust dus op goede gronden. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij onredelijk lang zal moeten wachten voor zij bij de bevoegde *Questura* een *verbalizzazione* kan bekomen die vereist is om toegang te krijgen tot het reguliere opvangnetwerk. Daarenboven blijkt genoegzaam uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat de verzoekende partij bijstand en desgevallend opvang kan krijgen van de NGO die actief is op de luchthaven te Rome.

Verder haalt de verwerende partij ook de volgende nuancering aan wat betreft een recent rapport van Amnesty International van 2016: *"We wensen hieromtrent ook op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International ("Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights", 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielpzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits zij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielpprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013."* De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift niet aannemelijk dat er geen onderscheid mag gemaakt worden tussen de situatie van personen die Italië via de hotspots binnenkomen en de Dublin-terugkeerders.

Ter terechtzitting wijst de advocaat van de verzoekende partij op bladzijde van 62 van het AIDA-rapport waaruit blijkt dat er lange wachttijden zijn voor registratie. In dit verband wijst de Raad erop dat op bladzijde 63 van het rapport geschreven wordt dat: *"Moreover, the waiting times between the fotosegnalamento and verbalizzazione differ between Questura, depending inter alia on the number of asylum applications handled by each Questura. In this regard, it must be also pointed out that since 2014, thanks to the enlargement of the SPRAR system and the establishment of the Temporary Reception Centres (CAS), the situation described above concerns those asylum seekers who enter Italian territory and who file their asylum application in loco to police headquarters."* Uit de stukken van

het administratief dossier, meer bepaald uit het OSAR-rapport, blijkt dat de verzoekende partij na haar overdracht bij de grenspolitie of de Questra een asielaanvraag kan indienen. Het asiel- en opvangsysteem zijn voorzien voor de personen die een asielaanvraag indienen. Bij aankomst in Italië zal de verzoekende partij een formulier invullen (*foglio notizie*) en de reden aankruisen voor haar komst naar Italië : a) om werk te zoeken, b) gezinshereniging, c) om aan de armoede te ontkomen, d) om asiel aan te vragen, e) omwille van andere redenen (p.18 OSAR-rapport). Op dit formulier dient de verzoekende partij aan te kruisen dat zij naar Italië is gekomen om een asielaanvraag in te dienen, alzo zal haar aanvraag geregistreerd worden en zal zij in het bezit van een attest gesteld worden dat zij een asielaanvraag ingediend heeft (*attestazione*). Vervolgens zal de officieel asielaanvraag geregistreerd worden op basis van het C/3 formulier (*verbalizzazione*). Wanneer de verzoekende partij bij aankomst in Italië aangegeven heeft dat zij asiel aanvraagt, zal zij een uitnodiging krijgen om bij de bevoegde Questura haar asielaanvraag officieel te registeren (*verbalizzazione*) (OSAR-rapport p. 22). Hierna krijgt de verzoekende partij een tijdelijk verblijfsrecht (*ricevuta*) wat haar toelaat om een '*permesso di soggiorno per richiesta di asilo*' aan te vragen. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, wordt de verzoekende partij door een ONG op luchthaven van Rome bijgestaan om deze procedure te doorlopen en opvang te krijgen bij aankomst.

De citaten waarnaar de verzoekende partij verwijst, fragmentarisch als ze zijn, brengen weliswaar bepaalde moeilijkheden aan de oppervlakte, maar kan de conclusie van de verwerende partij, met name dat er geen sprake is van structurele tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure en opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend behandeld zullen worden in de zin van artikel 3 van het EVRM niet ondermijnen.

Ter zake kan worden gewezen op de zaak A.M.E v. Nederland van 13 januari 2015 van het EHRM waarin herhaald werd dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (EHRM, zaak A.M.E v. Nederland, 13 januari 2015, nr. 51428/10, § 35). Het Hof heeft duidelijk gesteld dat een terugwijzing naar Italië in beginsel geen schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt. In een arrest van 30 juni 2015 bevestigde het EHRM overigens dat, ook al rijzen ernstige twijfels over de capaciteiten van het systeem, de structuur en de algemene situatie van de opvangvoorzieningen in Italië op zichzelf de verwijdering van asielzoekers naar Italië niet kunnen verhinderen (EHRM A.S/Zwitserland, 30 juni 2015, § 36). De verzoekende partij brengt geen argumenten bij die daar *in casu* anders over zouden kunnen doen oordelen.

Ook in de latere uitspraken van het Hof, gewezen in november 2015 wordt erop gewezen dat:

“21. In the Court’s view, the present case cannot be distinguished from A.S. v. Switzerland. Moreover, the Court reiterates that the overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in itself act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115). The applicant’s complaint under Article 3 of the Convention is therefore manifestly ill-founded and must be declared inadmissible, pursuant to Article 35 §§ 3 and 4 of the Convention. [Naar het oordeel van het Hof kan onderhavige zaak niet onderscheiden worden van AS. tegen Zwitserland. Het Hof benadrukt daarenboven dat de algemene situatie inzake opvang in Italië op zichzelf geenszins kan beschouwd worden als een hinderpaal voor verwijderingen van asielzoekers naar dat land. De klacht van de verzoekende partij onder artikel 3 van het EVRM is daarom manifest ongegrond en bijgevolg onontvankelijk in de zin van artikel 35, §§ 3 en 4 van het Verdrag (eigen vertaling)] (A.M. tegen Zwitserland, nr. 37466/13 van 3 november 2015)

41. The Court further finds that the applicant has not demonstrated that her future prospects, if returned to Italy with her child, whether considered from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to have access to the available resources in Italy for an asylum-seeking single mother with a minor child, or that, in the event of health-related or other difficulties, the Italian authorities would not respond in an appropriate manner. In any event, it will remain possible for the applicant to lodge a fresh application with the Court (including a request for an interim measure under Rule 39 of the Rules of Court) should that need arise.” [Het Hof oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat haar toekomstige verwachtingen, in geval van overdracht naar Italië met haar kind, bekeken vanuit materieel, lichamelijk of psychologisch perspectief, zullen neerkomen op een voldoende reëel en imminent risico op ontbering, ernstig genoeg om binnen de draagwijdte van artikel 3 te vallen. Het Hof heeft geen reden gevonden op

grond waarvan kan worden verwacht dat de verzoekende partij in Italië niet zal kunnen genieten van beschikbare middelen voor een asielzoekende alleenstaande moeder met minderjarig kind of dat, in geval van gezondheids- of andere moeilijkheden, de Italiaanse autoriteiten niet op een gepaste manier zouden reageren. In ieder geval blijft het mogelijk voor de verzoekende partij om een nieuw verzoek bij het Hof in te dienen (waaronder een verzoek voor een interim measure in toepassing van Rule 39) indien de noodzaak zich daartoe voordoet (eigen vertaling).] (A.T.H. tegen Nederland, nr. 54000/11 van 17 november 2015).

Dit standpunt werd ook eind 2016 aangehouden (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, § 33; “33. *The Court reiterates that the situation in Italy for asylum-seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment (cited above), and that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot, in themselves, act as a bar to all removals of asylum-seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115).*” en § 36: “*As to the second applicant, the Court recalls that it has already concluded that the transfer from Switzerland to Italy of adult asylum seekers, including those requiring medical treatment but who are not critically ill, would not give rise to a violation of Article 3 of the Convention (A.S. v. Switzerland, no. 39350/13, § 38, 30 June 2015; A.M. v. Switzerland (dec), no. 37466/13, § 20, 3 November 2015). Since the second applicant is an adult and has not established that he is critically ill, the Court does not see any reason to depart from its conclusions in the abovementioned cases.*” en EHRM 28 juni 2016, nr. 15363/16, N.A. e.a. v. Denemarken, § 27).”

Waar de verzoekende partij aldus verwijst naar bronnen die een situatie schetsen aangaande een periode begin 2016 of zelfs daarvoor, kan zij in het licht van voorgaande rechtspraak van het Hof niet overtuigen om aannemelijk te maken dat de verwerende partij *in casu* op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat de overdracht van verzoekende partij geen schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM. Hetzelfde geldt voor de rechtspraak van Nederlandse rechtbanken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die dateren van 2014, 2015 en begin 2016 waarnaar de verzoekende partij verwijst, dit nog daargelaten de vaststelling dat deze rechtspraak in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kent en de verzoekende partij evenmin aannemelijk maakt dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot deze rechtspraak zonder meer transposeerbaar zijn op haar geval.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift argumenteert dat de verwerende partij zich dient te baseren op recente informatie, en dat *in casu* niet gedaan heeft daar de rapporten meer dan zes maanden oud zijn, wijst de Raad erop dat het inderdaad zo is dat de verwerende partij de evolutie dient te volgen en gebruik dient te maken van actuele informatie. Het is niet omdat de Raad in bepaalde arresten geoordeeld heeft dat zes maanden oude rapporten verouderd zijn, dat dit geldt voor alle zaken. De kernvraag is of de informatie die de verwerende partij aanhaalt al dan niet actueel is. *In casu* toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de informatie waarvan de verwerende partij gebruik maakt niet meer actueel is. Zij brengt ook geen rapporten bij van gezaghebbende (internationale) organisaties of overheidsbronnen, waarmee de verwerende partij diende rekening te houden, maar geen rekening gehouden heeft.

Het is inderdaad zo dat de grote toestroom van vluchtelingen Italië voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang. Dat uit de bronnen die de verwerende partij hanteert, blijkt dat Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen omwille van de massale en continue toestroom van vluchtelingen het hoofd te bieden. Uit de stukken die de verzoekende partij aanbrengt, blijkt dat Juncker hulp belooft van de Europese Commissie aan Italië voor de asielzoekers (stuk 7), maar dit toont op zich niet dat er heden een schending van artikel 3 van het EVRM dient vastgesteld te worden. Het toont aan dat Europese Commissie samen met Italië zich niet onverschillig opstelt en maatregelen neemt om de massale toestroom het hoofd te bieden. Op zich toont het ook niet aan dat de Dublin-overdrachten naar Italië heden geschorst dienen te worden wegens onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, of omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang.

Stuk nummer 5, 6, 9 en 10 hebben betrekking op de specifieke situatie van asielzoekers en migranten die in de Middellandse Zee worden onderschept en de vraag van Italië dat andere lidstaten van de Europese Unie eveneens hun havens openstellen. De daarin beschreven situaties hebben geen betrekking op de eigen situatie van de verzoekende partij die in het kader van de Dublin-III Verordening naar Italië terugkeert. Deze rapporten en berichten bevatten geen informatie met betrekking tot de situatie van Dublin-terugkeerders naar Italië, zodat ze door de verzoekende partij niet dienstig worden aangehaald.

Stuk 8 betreft een persmededeling van 8 maart 2017 over de Raad van Europa. Uit dit persbericht blijkt ook niet dat de Raad van Europa een schending van artikel 3 van het EVRM met betrekking tot de opvang van asielzoekers in Italië vaststelt. Ook blijkt niet dat dit persbericht betrekking heeft op de situatie van Dublin-terugkeerders naar Italië. Evenmin blijkt dat gezaghebbende NGO's of overheidsbronnen ten gevolge van deze persmededeling opgeroepen hebben om de Dublin-overdrachten naar Italië te schorsen. Aldus maakt de verzoekende partij, door louter een persmededeling aan te halen, niet aannemelijk dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing een risico loopt om te worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen.

De stukken die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt en haar uiteenzetting doen geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM in de voormelde arresten dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar Italië te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

In het licht van wat voorafgaat, blijkt dat noch de uiteenzettingen van de verzoekende partij, noch de informatie uit het administratief dossier toelaten om vast te stellen dat de verzoekende partij "met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid" bij aankomst verstoken zal blijven van enige vorm van officiële en reguliere opvang bij een terugkeer naar Italië. De verzoekende partij maakt verder ook niet aannemelijk dat zij zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest.

In het licht van wat hierboven wordt besproken, maakt de verzoekende partij met het algemeen betoog en de verwijzing naar rapporten niet aannemelijk dat de genuanceerde benadering door verweerder over de opvang en behandeling van asielzoekers, met name Dublin-terugkeerders, op grond van informatie uit verschillende gehanteerde recente bronnen, kennelijk onredelijk of niet zorgvuldig zou zijn.

Het betoog van de verzoekende partij doet dan ook geen afbreuk aan de conclusie van het EHRM dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om alle Dublinoverdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen (EHRM 30 juni 2015, nr. 39350/13, par. 36).

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij als asielzoeker bij overdracht naar Italië zal worden onderworpen aan onmenselijke en vernederende behandelingen, in strijd met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, omwille van de fundamentele of structurele tekortkomingen in de opvang en behandeling van asielzoekers, in het bijzonder Dublin-terugkeerders, aldaar. Er blijken geen ernstige en bewezen motieven om het bestaan van een systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

Aangezien geen systeemfouten worden aangetoond in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië, moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat hij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Ook omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd. De verwerende partij merkt op dat de verzoekende partij tijdens haar gehoor in België geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Italië die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Ook heeft de verzoekende partij geen gezondheidsproblemen aan de verwerende partij meegedeeld wanneer haar dit uitdrukkelijk gevraagd werd. Deze motieven van de bestreden beslissing worden niet weerlegd door de verzoekende partij.

Dat *in casu* de overdracht plaats heeft na stilzwijgend akkoord van Italië, noodzaakt op zich niet dat er bijkomende individuele garanties moeten worden gevraagd. Het uitvoeren van een Dublin-overdracht op basis van een stilzwijgend akkoord is uitdrukkelijk voorzien in artikel 22, lid 7 van de Dublin-III Verordening en houdt de verplichting in om de persoon over te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst. Zoals *supra* uiteengezet zijn er geen aanwijzingen dat de verzoekende partij aan haar lot zal worden overgelaten bij aankomst in Italië. De verzoekende partij maakt niet

aannemelijk welke bijkomende garanties er nog gevraagd dienden te worden. Hoewel de verzoekende partij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep die bijzondere bescherming vereist, kan zij niet zonder meer betogen dat in haar geval individuele garanties hadden moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. Immers toont zij niet aan dat zij zodanige specifieke noden heeft op materieel, fysiek of psychologisch vlak, dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid die noodzaakt dat *in casu* bijkomende concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Verder blijkt uit recente rechtspraak dat het EHRM bevestigt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet ernstig ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië, §§ 15, 34 en 36).

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit de recente rechtspraak van het EHRM niet langer blijkt dat individuele garanties moeten worden gevraagd van de Italiaanse asielinstanties. In een omzendbrief van 2 februari 2015, met specifieke verwijzing naar het arrest Tarakhel, garandeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken aan alle Dublinpartners dat alle families met kleine kinderen samen zullen worden opgevangen in een faciliteit waar de opvangomstandigheden zijn aangepast aan de familie en de leeftijd van de kinderen. In een tweede brief van 15 april 2015 informeerde de Italiaanse minister van Binnenlandse Zaken de Europese Commissie dat huisvesting binnen het SPRAR-netwerk werd gereserveerd voor families die in het kader van de Dublin-verordening worden overgedragen aan Italië. Een lijst met beschikbare faciliteiten werd in een omzendbrief van 8 juni 2015 aan de Dublinpartners verzonden, die werd geactualiseerd bij omzendbrief van 15 februari 2016. Uit recente rechtspraak volgt dat het EHRM voormelde omzendingen aanvaardt als een voldoende garantie en geen reden ziet om te geloven dat de opvangplaatsen, die specifiek worden voorbehouden voor families die worden overgedragen in het kader van de Dublin-verordening, niet beschikbaar zullen zijn bij hun aankomst te Italië, in zoverre de Italiaanse overheden op de hoogte zijn van een familiesituatie en de datum van de geplande Dublin-overdracht (EHRM 28 juni 2016, nr. 15636/16, N.A. e.a. v. Denemarken).

Noch het betoog van de verzoekende partij, noch het administratief dossier bevatten elementen die er op wijzen dat zij bij een overdracht naar Italië omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont ook verder niet aan dat de omstandigheden van opvang of de asielprocedure dermate zijn dat deze als strijdig met artikel 3 van het EVRM moeten worden beschouwd. Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt en bijgevolg evenmin artikel 4 van het Handvest dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

Gelet op hetgeen voorafgaat maakt de verzoekende partij ook geen schending aannemelijk van artikel 3.2. van de Dublin-III Verordening.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat de bestreden beslissing is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijkt *prima facie* niet. De verzoekende partij maakt de schending van het evenredigheidsbeginsel in het licht van de bespreking hoger evenmin aannemelijk.

De verzoekende partij voert ook aan, en brengt hiervan een begin van bewijs bij, dat zij op grond van openbaarheid van bestuur toegang tot het administratief dossier gevraagd heeft om haar beroep tot nietigverklaring en vordering tot schorsing in te dienen. Het is inderdaad zo dat de verwerende partij geen gevolg gegeven heeft aan het verzoek van de verzoekende partij. Echter, overeenkomstig artikel 39/71 van de Vreemdelingenwet zendt de griffie onverwijld een afschrift van het beroep aan de verwerende partij. Vervolgens dient de verwerende partij de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier te bezorgen (artikel 39/72 van de Vreemdelingenwet). Sinds 4 juli 2017 is het administratief dossier op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikbaar voor inzage. De verzoekende partij kon van voormeld administratief dossier gebruik maken voor het indienen van het verzoekschrift om voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat haar rechten van verdediging in de huidige procedure geschonden zijn.

Het enig middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS